

være. Det er saaledes almindeligt, at Trøer, hvortil Dyrkerne ikke have haft anden Adkomst, end mundtligt Samtykke fra Brugerne (Fæstere eller Embedsmændene) af den Have, hvori de ligge, gaae ved Salg over fra Mand til Mand eller ved Dyrkerens Død udfiktes mellem hans Arvinger; og har Udvalget seet, at de ved saadanne Overdragelser udstedte Adkomstdocumenter have, uden Anmærkning om Mangel i Overdragerens Adkomst til Trøen, passeret Thinglæsningen. Ligesom denne almindelige Opinion kunde støtte en Lovgivning, som den attraaede, saaledes bør det heller ikke oversees, at Lovgiveren ved det foranævnte Rescript af 1831 alt har grebet ind i disse Forhold, men, som vi alt have bemærket, paa en efter vor Formening ikke heldig Maade. Vi troe derfor, at Thinget saa meget mindre bør undlade ogsaa med Hensyn til denne Deel af Andragendet at henvise det til Ministeriet, som der tillige i samme udtales et Duffe om Modalliteten af Forholdets Ordning med Hensyn til fremtidige Erhvervelser af Landstrækninger til Dyrkning.

Vi indstille derfor, at Thinget beslutter i Genhold til Grundlovens § 68 at henvise Andragendet til Indenrigsministeriet.

B. Christensen. Damkier. Raben.
Formand. Deputer.

LXIII.

Betræknng

over

Udkast til Lov angaaende Pensionering af Militairstaternes Underklasser, samt om Invalideforsørgelse.

(Fra det af Folkethinget nedsatte Udvalg.)

Uagtet det fremlagte Lovudkast i væsentlige Punkter afviser fra de Grundsaetninger, hvorfra man, efter vor Anskuelse, burde være gaaet ud ved Bestemmelsen angaaende Underklassernes Pensionering, tage vi ikke i Betænkning at tilraade Thinget, at vedtage Udkastet med

nogle Ændringer; thi vi ansee det for paa-trængende nødvendigt, at Loven kommer ud, og dette Formaal vil ikke opnaaes, naar gjen-nemgribende Forandringer skulle foretages. Af disse Ændringer er der kun 2, som have større Betydning. Vi finde det nemlig ved Under-classesnes Pensionering mindre rigtigt, at man i Beregningen af Pensionsatsernes Størrelse synes at være gaaet ud fra Gjennemsnitsbeløbet af de Lønninger, som ere gjældende ved Landetaten, istedetfor ogsaa at tage de ved Søetaten gjældende Lønningsstørrelser i Betragtning; thi herved forfejles Hensigten, at der skal tages lige meget Hensyn til Forholdene ved begge Stater, og Søetatens Underklasser stilles i et mindre fordelagtigt Forhold. Vi antage fremdeles, at det er mindre rigtigt, at Pensionen stiger jævnt fra det 20de til det 40de Tjenesteaar, efter som det i Almindelighed maa ansees for at være til Hærens og Flaadens Fordel, at Underofficererne ikke blive altfor gamle i Tjenesten, og navnlig, at de ikke, efter at have tjent i 30 Aar, ved Udsigten til en hurtigt vorende Pension fristes til at eftertrægte en længere Tjeneste, end deres Kræfter tillade dem at udføre forsvarligt. Vi foreslaae derfor, at ændre det i § 4 opførte Regulativ saaledes, at Satserne modtage en liden Forhøjelse, hvorved de lempes efter Forholdene i begge Stater, og at det Beløb, hvormed hver Pension aarlig stiger, for at naae fra Minimum til Maximum, forhøjes fra det 20de til det 30te, men formindskes fra det 30te til det 40de Tjenesteaar.

Ved det foreslaaede System for Invalideforsørgelsen ansee vi det for en væsentlig Mangel, at der aldeles ikke er taget Hensyn til Tjenestetiden, medens der er taget alt for overveidende Hensyn til Tjenestegraden. Vi troe, at begge disse Hensyn ret vel kunne tages, og foreslaae derfor et noget afvigende System, hvorved den høiere Tjenestegrad kun vil faae en saa stor Indflydelse som i Udkastet er tilstigtet, naar den er forenet med en længere Tjenestetid, men ellers kun en mindre. Dette vil opnaaes ved at Invalideforsørgelsen sammensættes af 2 Summer, af hvilke den ene kommer til at afhænge af den Paagjældendes Grad og Tjenestetid, den anden af den Le-